

VIOLENȚA ÎN ISLAMUL CONTEMPORAN

Drd. Vlad Adrian GHIȚĂ

Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București

Abstract

The aim of this study is to defend the historical truth that Islam has spread through violence by way of analysing four contemporary Muslim organizations which apply the literal interpretation of the Quran. The accusation of Islamophobia is too often used and not every commentary which criticizes Islam should be rejected as politically incorrect. The historical Muslim schools of law have eliminated the more extremist readings of the Quranic verses and of the ahadith about Muhammad. However, they could never stop the fundamentalist Muslims to try to implement in the world the teachings of the Quran and of the ahadith at face value. For example in Pashto the word “ṭālibān” means “students” and it refers to Mohammed Omar (1960-2013) and his recruits who were studying the Quran at various madaris in Afghanistan. It is known that the Islamic tradition rejects four of the most important Christian articles of faith: the dogma of the Holy Trinity, the Crucifixion of Jesus Christ, His Resurrection and His Divine nature which is united to his Human nature while they remain “unmixed, unconfused, uncorrupted and untransformed” as the Eastern Orthodox Church affirms.

Keywords: Islam, terrorism, madrasa, Salafi, Quran, Muhammad, Wahhabi, hadith.

Introducere. Organizații militare islamiste contemporane

În acest studiu vor fi prezentate patru grupări islamiste: *Hamas*, ce este prezentă în Fâșia Gaza (la granița Israelului cu Egiptul) și constituie o ramură extrem de periculoasă a Frăției Musulmane din Egipt, *Fatah*, ce activează în Cisiordania (la granița Israelului cu Iordania) și a fost fondată sub numele de „Organizația pentru Eliberarea Palestinei” în 1964 la Ierusalim de către Yasser Arafat (1929-2004), miliția șiiită *Hezbollah* din Liban, ce este susținută financiar de către Iran, respectiv *Al Jama'a al-Islamiyya* din Egipt, care, la fel ca *Egyptian Islamic Jihad (EIJ)*, a apărut drept urmare a deciziei din anii '70 a Frăției Musulmane egiptene de a renunța la violență.

Elvețianul Tariq Ramadan (născut în 1962), profesor de studii islamice contemporane la Universitatea Oxford din Anglia, este unul dintre cei mai cunoscuți salafiți reformiști contemporani, aceasta în ciuda faptului că a primit cel puțin șapte acuzații de viol, recunoscând public faptul că a avut cinci aventuri extraconjugale și că uneori acționează în dezacord cu propriile sale principii.

De altfel, bunicul lui biologic este chiar Hassan al-Banna (1906-1949), care a înființat în 1928 în Egipt, în urma căderii Imperiului (Califatului) Otoman (1517-1924) și ca mijloc de apărare împotriva imperialismului și colonialismului britanic, una dintre cele mai influente organizații islamiste sunit revivaliste (de *tajdid*, adică de reînnoire sau regenerare islamică), anume Frăția Musulmană (*Al-Ikhwan Al-Muslimun*, cunoscută și ca Societatea Fraților Musulmani), care, în prezent, este cea mai longevivă și mai răspândită organizație politică islamică de pe glob.

I. Ramura *Hamas* a Frăției Musulmane din Fâșia Gaza

Frăția Musulmană (cunoscută și, simplu, ca „Frăția” – *Al-Ikhwan*) este privită ca o organizație teroristă de către guvernele Rusiei și Egiptului, o ramură a ei existând și controlând militar și politic din 2006-2007 sub denumirea de *Hamas*¹ orașul Gaza și, în genere, regiunea care îl cuprinde, numită Fâșia Gaza. Atentatele cu bombă împotriva civililor israelieni ale organizației islamiste sunit *Hamas* se înscriu pe aceeași linie a atacurilor teroriste lansate de către islamiști ce s-au înțețit odată cu intrarea în secolul al XXI-lea: atacul grupului terrorist *Al-Qaeda* de pe 11 septembrie 2001 ce s-a soldat cu

---

¹ Organizația palestiniană islamistă sunită fundamentalistă *Hamas* a apărut în 1987 ca o filială a Frăției Musulmane în timpul Primei *Intifada* (decembrie 1987-1991, însă încheiată de fapt abia în 1993 când Yasser Arafat, președintele între 1969-2004 al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, a cărei cea mai importantă facțiune este *Fatah*, a recunoscut oficial existența statului Israel), această primă *Intifada* constituind prima revoltă populară palestiniană împotriva anexării ilegite de către statul Israel a Fâșiei Gaza (pe malul estic al Mării Mediterane, la granița cu Egiptul), respectiv a Cisiordaniei (cunoscută în lumea anglofonă ca *West Bank* – „Malul de Vest” și care nu are ieșire la Marea Mediterană, însă se învecinează la est prin intermediul graniței naturale a râului Iordan cu Iordania). Aceste două teritorii disputate între israelieni și palestinieni – Cisiordania (*West Bank*) și Fâșia Gaza sunt despărțite între ele de teritorii ce aparțin Israelului. Din păcate, A Doua *Intifada* (28 septembrie 2000 – 8 februarie 2005) dintre palestinieni și israelieni s-a

prăbușirea Turnurilor Gemene ale *World Trade Center*-ului, fiecare cu câte 110 etaje, atacul din Madrid din 11 martie 2004 soldat cu 191 de morți, cel din Londra din 7 iulie 2005 soldat cu 52 de morți, cel de pe 22 iulie 2011 din Norvegia (din Oslo, respectiv de pe *insula Utøya, ambele în aceeași zi*), atacul de pe 7 ianuarie 2015 de la sediul din Paris al ziarului *Charlie Hebdo*, soldat cu 12 morți etc.

II. Gruparea *Fatah* din Cisiordania

O altă organizație islamistă, care, deși se pretinde seculară, este în mod evident *de facto* tot sunită, la fel ca *Hamas*, este *Fatah*, care, încă din anii '50, înainte de ocuparea din 1967² de către Israel a Cisiordaniei (*West Bank*) și a Fâșiei Gaza, avea ca scop declarat distrugerea Israelului, declarând în 1988 întemeierea statului Palestine și guvernând de atunci Cisiordania (*West Bank*), la fel cum organizația teroristă islamistă sunită *Hamas* guvernează Fâșia Gaza. Spre deosebire de *Hamas*, în prezent organizația *Fatah* a renunțat la genocide și violență, începând să coopereze cu guvernul israelian.

III. Miliția šiită *Hezbollah* din Liban

O altă organizație islamistă, la fel de periculoasă ca *Hamas* și, spre deosebire de *Fatah*, având cu adevărat un caracter terorist, este organizația milițiilor šiite din Liban cunoscută ca *Hezbollah*, ce are probabil o mai bună dotare militară decât guvernul Libanului. Spre deosebire de *Hamas* din Fâșia Gaza și de *Fatah* din Cisiordania (*West Bank*), ambele sunite, organizația teroristă *Hezbollah*, simultan partid politic și grupare islamistă militantă în Liban, este šiită.

---

dovedit a fi mult mai sângeroasă, ea fiind declanșată de vizita lui Ariel Sharon, ce a fost prim-ministru al Israelului între 2001-2006, pe Muntele Templului (unde se află nu doar „Zidul de Vest” - *kotel hama'aravi*, cunoscut și ca „Zidul Plângerii”, situat foarte aproape de locul unde se afla Sfânta Sfintelor din Cel de-al Doilea Templu din Ierusalim, construit la inițiativa lui Zorobabel între 530-516/515 sau 520-515, ci și două monumente de arhitectură islamică venerate de către musulmani, anume: Moscheea *Al-Aqsa*, respectiv Domul/Cupola Stâncii.

² Această decizie a Israelului de a ocupa aceste două teritorii (Fâșia Gaza, teritoriu palestinian pe care îl ocupase Egiptul, și Cisiordania, teritoriu al palestinienilor pe care îl anexase Iordania), plus Înălțimile Golan, ce aparțineau Siriei, și Peninsula Sinai, ce aparținea Egiptului, a fost luată de către statul Israel în urma Războiului de 6 zile, ce a avut loc între 5-10 iunie 1967 și în care Israelul s-a luptat cu Egipt (cunoscută pe atunci ca „Republica Arabă Unită”), Siria și Iordania.

Apărută la începutul anilor '80 și fondată oficial în 1985 cu scopul de a elibera o fâșie din sudul Libanului de ocupația Israelului, *Hezbollah* a primit mereu o susținere financiară masivă din partea Iranului șiiit, mai ales că fondatorii grupării *Hezbollah* au fost dintre cei ce susțineau Revoluția Islamică din Iran (Revoluția Iraniană), realizată de către Ayatollah Khomeini (1908-1989) în 1979. Similar, *Hamas* este susținută financiar de către state sunitate precum Qatar și alte state din Golful Persic³, însă chiar și de către statul șiiit al Iranului. *Fatah*, în schimb, nu are aproape deloc susținere financiară din străinătate.

Trebuie reținut că soldații șiiți din *Hezbollah* sunt mult mai bine echipați militar decât cei suniți ce luptă în Fâșia Gaza pentru gruparea teroristă *Hamas*. Atât suniții din *Hamas* și *Fatah* (ce au avut conflicte între ei în privința controlului asupra Fâșiei Gaza, cei din *Hamas* ieșind învingători asupra celor din *Fatah*), cât și șiiții din *Hezbollah* constituie organizații teroriste islamiste anti-israeliene. Dacă Iranul șiiit susține financiar atât organizația șiiită *Hezbollah*, cât și pe cea sunită *Hamas*, cu scopul declarat de a anihila Israelul, totuși organizația sunită *Fatah* a renunțat la apetențele sale teroriste, urmărind în prezent să obțină o înțelegere cu Israelul pe care pașnică, fără a folosi violența.

Astfel, dintre cele două organizații islamiste sunitate fundamentale, ce luptă pentru drepturile palestinienilor împotriva abuzurilor săvârșite de către guvernul Israelului, *Fatah* reprezintă legitim interesele Palestinei, în vreme ce *Hamas* rămâne o grupare teroristă

---

³ Așezat între Peninsula Arabă la vest, respectiv Iran la nord-est, Golful Persic reprezintă o continuare înspre uscat a Mării Arabiei. În jurul Golfului Persic sunt situate: la nord-est – Iran, la nord-vest – Irak și Kuwait, la vest Arabia Saudită, insula Bahrainului și Qatar, iar la sudul Golfului Persic se află Emiratele Arabe Unite și singurul stat din lume în care este majoritară mișcarea *Ibadi* fondată de către 'Abdullāh ibn 'Ibādh al-Tamimi (mort la 708 și care a fost ucenicul lui Ibn Abbas, ce a trăit între 619-687 și a fost unul dintre primii învățați ai Coranului) – Oman. Islamul de tip *Ibadi* este ultima formă a kharijismului încă existentă, mișcarea kharijită (cunoscută și ca *Khawarij* sau *ash-Shura*) cuprinzându-I pe cei care, în timpul primului război civil islamic, cunoscut și ca Prima *Fitna*, ce a avut loc între 656-661, l-au susținut inițial, la fel ca șiiții, pe Ali ibn Abi Talib, însă, apoi, dezamăgiți de lipsa de fermitate dovedită de acesta în timpul arbitrajului de la Adroh săvârșit cu ocazia bătăliei de la Siffin (mai-iulie 657), l-au abandonat pe vârul și ginerele lui Mahomed pe nume Ali pentru ca, ulterior, chiar un kharijit să-l asasinze pe 29 ianuarie 661.

ce continuă să apeleze la violență, la fel ca *Hezbollah*. Pentru a deveni o forță militară majoră în Liban și a-i înlocui pe creștinii arabi de la conducerea țării, gruparea islamistă șiiită *Hezbollah* a căutat să dobândească simpatia arabilor șiiți, aliindu-se cu șiiții din Iran, profitând de antipatia arabilor din toată lumea față de Israel și cooperând cu regimul inițiat de către alawitul⁴ Hafez al-Assad pe 13 noiembrie 1970, al cărui fiu succesori la cârma Partidului *Ba'th* este președintele actual al Siriei – Bashar al-Assad (născut în 1965).

Este clar că, având în vedere statutul de minoritate persecutată de către suniți, încă din perioada medievală, șiiții au exprimat o

---

⁴ Alawismul/alauismul (*Alawiyyah*) constituie o sectă șiiită duodecimană sincretistă întemeiată în sec. al IX-lea de către Ibn Nusayr (mort în 873 și cu al cărui nume mai sunt uneori denumiți alawiții – „nusayriți” ori „Ansari”) ai cărei adepți se găsesc în principal în Siria, ea netrebuind confundată cu secta șiiită duodecimană sincretistă *Alevi* din Turcia, ai cărei adepți susțin că misticul Haji Bektash Veli (1209-1271) este un urmaș al celor doisprezece Imami șiiți și care cuprinde ordinul suficit *Bektashi*, fondat de către Balim Sultan (1457-1517). Totuși, denumirea de *Alawi* a sectei duodecimane heterodoxe din Siria, respectiv *Alevi* a sectei duodecimane heterodoxe din Turcia, arată că, deși sunt două formațiuni sectare cu totul diferite, totuși ambele s-au desprins din šiismul duodeciman și caută să-l urmeze pe Ali ibn abi Talib (601-661). Din cauza faptului că reprezintă o sectă de proveniență șiiită duodecimană, alawiții sunt susținuți economic atât de către Iran, cât și de către gruparea șiiită duodecimană libaneză *Hezbollah*. Pe de altă parte, aleviții reprezintă aproximativ 25% din populația Turciei (care este de circa 80.000.000 de persoane), existând deci 20 de milioane de aleviți în Turcia, majoritatea dintre ei fiind kurzi, aceștia trăind în estul Turciei, însă fiind prezenți peste tot în Orientul Mijlociu, limba kurdă fiind de sorginte iraniană. Cei mai mulți kurzi sunt atât suniți, cât și sufiști practicanți, însă aproape un million de kurzi nu sunt suniți, ci aparțin religiei *Yazidi*, ce este încă și mai îndepărtată de islam decât *Druze* (pe care profesorii musulmani de la Universitatea *Al-Azhar* din Cairo, Egipt, încă o consideră o sectă islamică). Pentru musulmani, yezidiții, prezenți mai ales în Irak, sunt închinători la diavol (numit *Iblis* în Coran) din cauza unui mit al yazidiților despre îngerul-păun Melek Taus, care, inițial, l-ar fi supărat pe Dumnezeu, însă, apoi, ar fi fost iertat. Începând cu august 2014, yezidiții au fost masiv persecutați de către Statul Islamic din Irak și Levant (ISIL, cunoscut și ca *Daesh* sau ISIS). În plus, în Liban, Siria, respectiv în Israel, se găsesc și membrii comunității *Druze*, care, în mod similar cu alawiții, reprezintă un grup inițiat arabofon. Totuși, monoteismul *Druze*, revendicat de la Ietro (cunoscut în tradiția islamică drept Shuayb și care a fost socrul lui Moise), se îndepărtează prea mult de islamul propriu-zis pentru a mai putea fi socotiți o sectă islamică și nu o religie în sine. Religia *Druze* a fost fondată de către califul Fatimid pe nume Abu Ali Mansur (cunoscut și ca Al-Hakim bi-Amr Allah și care a trăit între 985-1021), respectiv Hamza ibn Ali ibn Ahmad (985-1021), amândoi inițial șiiți ismailiți.

apetență pentru asocierea în grupări violente. Astfel, începând cu sfârșitul secolului al XV-lea, numeroase facțiuni militare šiite cunoscute ca *Qizilbash* (*Kizilbash*) s-au dezvoltat în: așa-numitul Azerbaidjan istoric, cunoscut și drept „Azerbaidjanul iranian” (ce cuprinde actualmente nordul Azerbaidjanului modern și nord-vestul Republicii Islamice Iran), în Anatolia (Asia Mică) și în Kurdistan (numit uneori „Marele Kurdistan” și întinzându-se în sud-estul Turciei – Kurdistanul de nord –, nordul Irakului – Kurdistanul de sud –, nord-vestul Iranului – Kurdistanul de est –, respectiv nordul Siriei, numit și „Rojava” – Kurdistanul de vest).

Organizația teroristă *Hezbollah*, ce are ca scop declarat, la fel ca alte organizații fundamentalist islamiste, distrugerea Israelului și a Statelor Unite ale Americii, este (în 2018) implicată direct în Războiul Civil Sirian, ce a început pe 15 martie 2011, fiind folosită de către guvernul Iranului pentru a limita puterea partidelor politice din Liban. Totuși, S.U.A. a scos *Hezbollah* de pe lista organizațiilor teroriste după ce a dobândit o înțelegere cu guvernul din Teheran asupra programului nuclear al statului šiit Iran.

IV. Extremism în Egipt: *Al Jama'a al-Islamiyya*

O ultimă organizație islamistă teroristă pe care o menționez este *Al Jama'a al-Islamiyya* din Egipt, care, spre deosebire de organizația extremist šiită *Hezbollah* din Liban, este, la fel ca *Fatah* din Cisiordania (*West Bank*), respectiv facțiunea Frăției Musulmane din Fâșia Gaza numită *Hamas*, tot de orientare sunită. Organizația fundamentalistă *al Jamaat al Islamiya* (cunoscută în engleză și ca „*Islamic Groups*”) este denunțată ca având caracter terorist de către Uniunea Europeană, Statele Unite ale Americii și Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord (UK), scopul său declarat fiind cel de a răsturna guvernul egiptean și de a-l înlocui cu un stat islamic al Egiptului.

Apărută în anii '70 ca o reacție la decizia Frăției Musulmane de a porni pe o cale mai puțin violentă și operând ca grup armat între 1992-1998 în multiple insurgențe de pe teritoriul Egiptului, organizația teroristă sunită *Al Jama'a al-Islamiyya* l-a avut ca mentor pe Omar Abdel-Rahman (1938-2017) și, în prezent, a format în Egipt,

după Revoluția Egipteană din 2011⁵ (cunoscută și ca „Revoluția de pe 25 ianuarie”), un partid politic numit în arabă *Hizb el-Benaa wa el-Tanmia*, iar în limba engleză *Building and Development Party*.

V. Excurs: Comerțul cu sclavi și colonialismul – practici preluate de către occidentali de la musulmani

Practici precum colonizarea și comerțul cu sclavi (de care este acuzată civilizația euro-americană de către intelectualii neo-marxiști post-colonialști precum Edward Said) au fost de fapt preluate de către apuseni prin imitare de la musulmani. Astfel, „în toată Ghana, la sud de Niger, pe coasta de est, în părțile Tanzaniei de astăzi au existat piețe arabe ale comerțului cu aur. Dacă setea de aur a fost cea care i-a pus în mișcare pe occidentali în secolul al XV-lea, aceștia nu au făcut decât să-i urmeze islamului. Iar mecanismul de colonizare întrebuițat de arabi le-a servit ca model europenilor”⁶.

Totodată, „musulmanii au deportat în Orient mult mai mulți sclavi negri decât occidentalii. În secolul al XI-lea existau cincisprezece mari piețe de sclavi, instalate de arabi în Africa Neagră, coborând la est până în fața Madagascarului, iar în vest până la Niger. În perioada secolelor X-XV principala marfă a negoțului musulman au fost sclavii. Totodată, arabii au început să practice o politică, de care aveau să profite și negustorii europeni, de învrăj-bire a căpeteniilor africane, astfel că un șef de trib va captura, de la vecinii săi, prizonieri, pe care îi va vinde ca sclavi negustorilor musulmani”⁷.

În plus, recrutarea forțată a tinerilor (turc. *devşirme*) pentru a fi folosiți în armată a fost practică în aproape fără excepție toate statele islamice din istorie. Exemple de societăți islamice sclavagiste prin excelență sunt Hanatul Crimeei (1441-1783, având capitala la Bahcisarai), Califatul Sokoto (1804-1903, fondat de către Usman ibn Fodio în Africa de Vest) și Imperiul Otoman (1299-1923).

---

⁵Revoluția Egipteană de pe 25 ianuarie 2011 se înscrie în ceea ce a ajuns să capete denumirea de „Primăvara Arabă” și a ținut între 17/18 decembrie 2010 – decembrie 2012, constituind un val revoluționar (ce a implicat uneori și violențe) în lumea arabofonă, ce a debutat prin Revoluția Tunisiană (18 decembrie 2010 – 14 ianuarie 2011).

⁶Jacquel Ellul, *Subminarea creștinismului*, Editura Sens, Arad, 2018, p. 160.

⁷*Ibidem*, p. 158.

Dacă, după ce „între 1463-1482 a avut loc alăturarea formațiilor de sorginte slavă din sudul Balcanilor la Imperiul Otoman”⁸, sultanii recrutau cu forța tineri din Balcani, smulgându-i din mijlocul familiilor și crescându-i pentru a deveni ieniceri, persanii din statul safavid (1501-1736) făceau același lucru cu ereticii monofiziți armeni și cu creștinii ortodocși din Gruzia/Georgia.

Prin urmare, „gruzinii au deținut un rol deosebit de important în Imperiul persan safavid. Încercând să înlăture dominația turcească din armată, șahul Abbas I cel Mare (1587-1629) a întocmit mai multe corpuri de oaste asemănătoare celor de ieniceri din Imperiul otoman. În timp ce ienicerii otomani erau recrutați din rândurile balcanicilor convertiți la islam, trupele *ghulam* (= «sclav militar») ale noii armate safavide erau alcătuite din gruzini și armeni convertiți, mai mult sau mai puțin cu forța, la islam, și plătiți din vistieria statului (se estimează că aceste corpuri de oaste numărau în total 37.000 de soldați). Totodată, caucazienii renegați au pătruns și în administrația imperiului, astfel că, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, între 20-50% din totalul guvernatorilor de provincii erau gruzini sau armeni renegați”⁹.

Concluzii

Descrierea în acest studiu a câtorva organizații teroriste islamiste este menită să indice că, oricât de mult s-ar vehicula în mediul academic pretinsa convergență a islamului cu creștinismul pe baza preluării în textul coranic a nenumărate povestiri biblice și a caracterului monoteist al religiei lui Mahomed, totuși etosul musulman rămâne impregnat de agresivitate, iar narațiunilor biblice receptate în tradiția islamică li se denaturează total semnificația inițială.

Toate grupările militare musulmane se revendică de la Coran și, alături de salafismul egiptean (care „este un fel de neowahhabism”¹⁰),

---

⁸ Cristian Bălănean, *Islamul: o temă recurentă în Europa*, Editura Galaxia Gutenberg, Târgu-Lăpuș, 2013, p. 149.

⁹ Paul Bruslanowski, „Nota 5”, în *Religie și stat în islam. De la teocrația medineză instituită de Muhammad la Frăția musulmană din perioada interbelică*, Editura Herald, București, 2009, pp. 172-173.

¹⁰ Henri Lammens, *Islamul. Credințe și instituții*, Editura Corint, București, 2003, p. 216.

aplică mult mai fidel violența la care incită textului coranic decât raționalismul musulmanilor „neomu‘taziliți”¹¹ din subcontinentul indian sau decât laicismul islamului turc.

De asemenea, este cunoscut faptul că „în Coran se prevede uciderea musulmanului¹² care îndrăznește să-și schimbe credința”¹³. Astfel, acuzația de islamofobie adusă intelectualilor europeni ce afirmă că islamul este o cultură violentă nu poate șterge realitatea istorică a răspândirii civilizației arabo-islamice prin invazii, inclusiv în Indonezia, unde se presupunea că, între ~1200-1600 d.Hr., islamul s-a răspândit prin comerț maritim realizat de către sufiții panteiști.

Totuși, existența unor grupări fundamentaliste indoneziene declarat anticreștine precum *Laskar Jihad* a lui Jafar Umar Thalib (1961-2019) ne dovedește faptul că islamul „moderat” este mult mai puțin fidel Coranului decât islamismul militant. În plus, în ceea ce privește caracterul agresiv chiar și al islamului indonezian,

---

¹¹ *Ibidem*, p. 214.

¹² Un musulman care renunță la islam (pentru a se converti la creștinism sau din alte motive) este considerat *murtadd* („apostat”) și, potrivit tradiției islamice *ahadith*, dacă este femeie trebuie întemnițată pe viață, iar dacă este bărbat i se aplică pedeapsa cu moartea. Trei dintre versetele coranice ce justifică executarea musulmanilor ce se dezic de islam și îl reneagă pe Mahomed sunt următoarele: „Dar dacă ei încalcă jurămintele lor, după ce au făcut legământ, și hulesc religia voastră, atunci luptați-vă împotriva căpeteniilor necredinței, căci ei nu țin jurămintele! Poate că ei vor înceta! Nu vreți voi să luptați împotriva unor oameni care și-au călcat jurămintele și au vrut să-l alunge pe trimis și v-au atacat mai întâi pe voi?! Oare vă temeți de ei? Însă mai drept este să vă temeți de *Allah*, dacă sunteți dreptcredincioși. Luptați-vă împotriva lor, căci *Allah* îi va pedepsi prin mâinile voastre și-i va acoperi de rușine și vă va ajuta să-i biruiți și va tămădui piepturile unor oameni dreptcredincioși!” (*Sūrat Al-Tawbah/Căința*: 9, 12-14). În 2014 renunțarea la islam (adică apostazia – *irtidad*) încă se pedepsea în mod oficial cu moartea în Brunei, Afganistan, Yemen, Emiratele Arabe Unite, Qatar, Arabia Saudită, Mauritania și Sudan. În plus, cu excepția statelor islamice secularizate precum Turcia, Azerbaidjan sau cele cinci republici ex-sovietice din Asia Centrală, în toate țările musulmane indivizi particulari (în familie sau societate) ori organizații islamiste au grijă să îi amenințe cu moartea sau să îi constrângă să se întoarcă la islam pe musulmanii care au dat semne că sunt pe care să îl renege pe Mahomed și să îl considere un proroc mincinos. Conform informațiilor din presa internațională, din 1985 până în prezent au existat patru execuții ale celor ce au renunțat la islam în țările musulmane: două în Iran, una în Arabia Saudită și una în Sudan.

¹³ Athanasios Rakovalis, *O călătorie cu Sfântul Paisie printre musulmani*, Editura Paisios, București, 2019, p. 18.

menționez că „Abu’l Tahir Muhammad ibn Ibrahim al-Kurani, mentorul reformatorului indian Shah Wali Allah, a fost și îndrumătorul lui Muhammad Hayya al Sindi, al cărui ucenic a fost Muhammad ibn Wahhab. Printre discipolii lui Ibrahim al Kurani se numără Shaykh Yusuf, care a inițiat un război «sfânt» împotriva olandezilor în Indonezia, și ‘Abd al Ra’uf, care a contribuit fundamental la reînvierea sufismului în Sumatra”¹⁴.

În contextul actual în care „Franța, cu precădere, dar și Marea Britanie ori Germania, nu mai conțin în a se plânge de constituirea unei adevărate societăți paralele musulmane în aceste țări, în vreme ce Belgia se confruntă cu solicitarea mai multor organizații islamice de recunoaștere a arabei ca limbă oficială Bruxellesului”¹⁵, nu trebuie uitat că „Mahomed tăgăduiește că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, tăgăduiește că El a murit pentru păcatele noastre, tăgăduiește că El a înviat pentru viața noastră, tăgăduiește că păcatele au fost iertate prin credința în El și că noi suntem îndreptățiți, tăgăduiește că are să vină Judecător peste vii și morți, chiar dacă crede în învierea morților și în ziua Judecății, tăgăduiește Sfântul Duh, tăgăduiește darurile Lui”¹⁶.

Monahul dominican George de Ungaria (care a fost robit la Sebeș, în Transilvania, de către otomani în 1438 și a trăit ca sclav douăzeci de ani în Turcia) afirmă despre Mahomed că, „după cum legiuitorul Moise a fost cu mult înainte de Hristos, tot așa și acest purtător de minciună a pregătit calea antihristului.”¹⁷ Această viziune asupra islamului ca religie premergătoare a lui antihrist și asupra lui Mahomed ca fals profet se regăsește și în Tradiția Patristică, bunăoară la Sfântul Ierarh Mucenic Petru de Maiuma (martirizat în 743 de către arabii musulmani deoarece a mărturisit public despre Mahomed că este un proroc mincinos) sau la Sfântul Cuvios Ioan Damaschin în *De haeresibus*¹⁸.

---

¹⁴Pr. Valentin Ilie, „Nota 588”, în *Umma. Tradiție, modernitate și postmodernitate*, Editura Universității din București, 2019, p. 209.

¹⁵Gheorghică Ciocoi, *Hagealături balcanice*, Editura Lumea Credinței, București, 2019, p. 133.

¹⁶Georg Captivus Septemcastrensis, *Tratat despre obiceiurile, ceremoniile și infamia turcilor*, Editura Humanitas, București, 2017, pp. 176-177.

¹⁷*Ibidem*, pp. 169-170.

¹⁸Sfântul Ioan Damaschin, „Despre eresuri”, în *Opere Complete I*, Editura Gândul Aprins, București, 2015, p. 281.